

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Em Là Nàng Tiên Của Anh

Bị lay gọi, nàng vùng dậy với tư thế của một con hổ đang chuẩn bị tấn công con mồi. Hai bàn tay xòe ra rồi từ từ co những ngón lại vươn thẳng hai cánh tay về phía trước, cùng với vẻ mặt căng thẳng, mắt lừ lừ nhìn vào “đối phương”, quai hàm bạch ra, tiếng nói nghèn giữa hai hàm răng:

-Gur...ư...ư...gừ! anh giải thoát cho nó phải không? Tui sắp bắt được quả tang thì anh phá đám phải không? Nó đâu rồi hả?

Chàng ngơ ngác hỏi lại;

-Cái gì bắt quả tang? Nó nào?

Nàng òa lên khóc:

-Tui thấy rõ ràng anh và “nó” ôm nhau tình tứ, tui núp trong bụi cây, sắp nhảy ra bắt tại trận thì anh giải thoát cho nó...

Chàng càng sửng sốt:

-Hồi nào? Ở đâu?

-Vừa mới tức thì! Tui nằm mơ thấy rõ ràng...

Chàng ngẩng lên trần nhà, mắt nhắm lại, vẻ mặt nhăn nhó, như khẩn thiết cầu xin đáng tối cao ban cho điều gì:

-Trời ơi! Ngó xuống mà coi, đã đến nước này rồi.

Nhưng ngay tức khắc chàng đủ thông minh để chuyển tình hình sang hướng có lợi, chàng sực nhớ ra một cách để vỗ về nàng, mà chàng biết sẽ làm nàng hạ hỏa, dù chàng đã xử dụng nhiều lần nhưng kết quả bao giờ cũng thành công:

- Như vậy là em vừa nằm mơ thấy anh có mèo đúng không? Thảo nào em dấy dựa la lối quá xá nên anh phải gọi em dậy. À! Anh nhớ ra rồi, người ta nói giấc mơ thường ngược lại với đời thật, có nghĩa là em thấy anh ngoại tình, ngược lại là anh không...ngoại tình! Em thấy bắt được quả tang tức là ...không bắt được quả tang! Tóm lại ngược với giấc mơ em vừa thấy thì anh là người chồng chung thủy, còn em vẫn là nàng tiên của anh...

Vừa nói chàng vừa quan sát vẻ mặt của ... Nàng tiên! Được vuốt ve bởi hai tiếng ngọt ngào ấy, con hổ bỗng biến ngay thành con mèo (Không biết bắt chuột) hiền lành, quệt nước trên đôi mắt ràng rụa, nàng còn tỏ ra ngờ vực một chút nên hỏi lại:

-Thật chứ? Mơ là ngược lại đời thật, vậy em thấy em còn sống là em ...chết ư?

-Ồ! Điều đó thì lại khác, bởi vì em là ...nhân vật chính! Em làm sao mà chết được. Giống như trong phim ấy, nhân vật chính mà chết là hết phim sao?

Nàng lại nghe có lý, nên gật gù:

-Nhưng anh cũng phải hứa với em không được để mắt đến ai...

-Tất nhiên rồi, nhìn mỗi mình em đã đầy hai con mắt, còn nhìn ai được nữa!

Nàng lại có vẻ muốn...vùng lên:

-Ý anh muốn ám chỉ là em mập quá phải không?

Hơn ai hết, chàng là người biết phải đối phó với vợ của mình ra sao, trong bất cứ tình huân nào:

-Phụ nữ mập mới đẹp, mới lâu già. Chứ ốm á? Nhìn khô khan hồng có tí nhựa sống. Anh chỉ thích nhìn phụ nữ...mập thôi!

Nàng sửa lại:

-Nhìn vợ chứ cấm nói chung chung là nhìn phụ nữ!

Chàng cao giọng:

-Đúng! Vợ anh nói rất chính xác, anh vừa nói lộn. Phải nói là chỉ thích nhìn vợ thôi!

Nàng nhoẻn miệng cười, rồi sực nhớ ra một điều quan trọng, nàng hỏi:

-Trong ví anh chưa để tấm hình nào của em phải không? Sao em vô ý thế cả...Sáng mai anh đưa em đi chớp một tấm hình chân dung, anh phải cất trong ngăn đầu trong ví, để mỗi lần mở ví ra là anh nhìn thấy em ngay, cũng là để nhớ có ai nhìn vào cũng biết là anh có vợ rồi, các cô đừng hòng tơ tưởng, mơ mộng đến anh nữa...

Về cuối cùng trong câu nói của nàng chợt làm chàng thấy mình còn có... triển vọng! nghĩa là nếu chàng chưa có vợ, thì các cô (tức là số nhiều nhé) tha hồ mà tơ tưởng, mơ mộng được chàng ghé mắt đến. Rồi chàng sẽ ứng phó sao nhỉ? Tha hồ mà lựa chọn chứ sao! Tuyệt thế đấy, khi ấy hẳn là chàng sẽ bận tâm lắm vì biết chọn ai, bỏ ai? Bỏ thì thương mà vương thì tội, thôi thì cứ tuyển ra vài cô xinh nhất (nhưng hồng có tính ghen tuông giống như cái cô nàng đang bên cạnh chàng đây) thế rồi chàng sẽ “bố trí ” cho mỗi nàng ở một chỗ, gió mát trăng thanh chàng thích ghé đến cô nào thì ghé, còn các cô thì tranh nhau để lấy được lòng yêu thương của chàng, chẳng cô nào dám làm phật lòng chàng, chàng thích đi đêm về hôm tùy thích. Tan sở thay vì về thẳng nhà chàng sẽ tụ họp bù khú với bạn bè, rượu chè thâu đêm cũng chả bị ai điện thoại gọi về hay lòng xục tìm kiếm. Chàng cũng không bị bạn

bè gọi là anh chàng ...râu quặp! chàng cũng chả cần vận động đầu óc để nghĩ ra cách “đổi phỏ” với những con tam bành vì cái máu hoạn thư của vợ.
-Anh nghĩ gì mà thích chí cười hơn hờ vậy?

“Hồi tỉnh” khỏi... giấc mơ! Chàng nói trở đi bào chữa cho sự tưởng tượng của mình, vì không khéo, nó có thể trở thành tưởng...vời!

-Ồ...ờ ! Anh đang nghĩ có tấm hình của em trong ví, cô nào nhìn thấy cũng quay khỏi anh một trăm tám mươi độ, anh khỏi cần tìm cách mời đi nơi khác đó mà...

Nàng vỗ hai tay vào nhau một cái đay vẽ dứt khoát:

-Thế nên không chần chờ gì nữa, sáng sớm là phải đi chớp bóng ngay!

Chàng gật gù:

-Phải...phải, còn bây giờ thì yên cho anh ngủ. Sáng mai anh còn phải đi làm, đến công ty mà ngủ gục thì còn ra gì. Máy cô ở đó là chúa lắm chuyện, lại xi xào nọ kia.

Chàng cố tình ngoác miệng ngáp dài một cái, rồi kéo chăn trùm kín (chủ yếu là hai lỗ tai) giả vờ ngáy đều đều. Nàng cũng không muốn chàng bị lỡ giấc ngủ, nàng cũng hiểu sức khỏe là thứ rất cần thiết đối với chàng, vì chàng là trụ cột của gia đình, cơm áo gạo tiền đều từ cái sức khỏe đó mà ra, ôi nghĩ mà thương quá, chàng đâu thể tưởng tượng rằng nàng yêu chàng quá chừng. Nếu không có chàng thì đời nàng vô nghĩa, nên lúc nào nàng cũng sợ một cô ả xấu xa nào đó cướp mất chàng đi. Phải giữ gìn sức khỏe cho chàng để chàng có thể vừa làm việc kiếm tiền nuôi nàng, vừa sống đến răng long đầu bạc với mình. Nên nàng thôi không nói nữa để chàng ngủ, còn nàng nằm yên mà không ngủ được thì tư tưởng lại...làm việc rất tích cực. Nàng nhớ lại

giấc mơ vừa rồi, cố nhớ lại nét mặt của “cô ả” nhưng không thể nào nhớ được, dường như nàng chưa từng gặp ả ở bất cứ đâu, vậy mà giờ đây ả bất ngờ xuất hiện trong giấc mơ của nàng còn cả gan kề vai, cận má với chàng, thật đáng ghét, nếu có một phép lạ nàng sẽ ước trên đời này biến mất hết không còn giống cái, à! Như vậy không ổn, biến mất hết giống cái thì tất nhiên mẹ, chị, em gái, con gái và thậm chí cả nàng cũng không phải là ngoại lệ! Thôi vậy, chỉ ước biến mất những người con gái đẹp chung quanh chàng, còn bị nhiều cứ tự nhiên mà ...tồn tại! Và bỗng nhiên nàng chợt sực nhớ câu nói vừa rồi của chàng “Mấy cô ở đó là chúa lảm chuyện...” Á à , vậy là chỗ làm việc của chàng có đến mấy cô, mấy cô phải rất thân mật với chàng thì mới có thể tán chuyện với chàng chứ, thậm chí còn quan tâm, để ý mới biết chàng ngái ngủ. Hừm! Nàng lay mạnh vai chàng:

-Anh nói mấy cô ở nơi làm việc của anh là chúa lảm chuyện, như vậy là trước đây họ thường la cà nói chuyện gì với anh lắm nên anh mới biết như vậy phải không???

Chàng cự mình, lè nhè đáp:

-Ai thèm nói gì chứ?Nghe nói đến vợ của anh là ai cũng xanh mặt liền...

Nàng vùng dậy :

-Cái gì ?Tại sao phải xanh mặt? Em dễ sợ lắm sao?

Chàng tỉnh người, vội vàng bào chữa:

-Không phải em dễ sợ mà là anh dễ sợ, bởi vì cô nào có ý định “xáp” vô anh là anh bảo ngay rằng, tui có vợ rồi đi chỗ khác dùm cho, chứ vợ tui biết tui nói chuyện với mấy cô là...là..tui không được tiếp tục nói nữa..., bởi vậy các cô hay nói rằng chỉ đi ngang qua anh thôi cũng...sợ! Đâu ai còn dám đến gần anh..

-Thật chứ?

-Thề với em!

-Được rồi anh ngủ tiếp đi, phải ngủ nhiều thì mới khỏe anh ạ.

Mắt của chàng đã díp lại, thầm mong nàng thôi đừng nhớ ra điều gì nữa trong vô số điều trong đầu mà đối với nàng thì điều gì cũng quan trọng. Còn nàng thì tiếp tục nằm suy nghĩ. Nhớ lại những ngày còn trắng mặt, trong những câu chàng nói, nàng thích nhất là câu “Nếu sau này em chết trước anh, anh thề không lấy ai nữa, sẽ nguyện sống độc thân thờ em ...”. Đường như lâu lắm rồi nàng không nghe chàng nhắc lại câu này, một câu quan trọng như vậy mà sao nàng lại quên nhỉ? Phải hỏi chàng ngay bây giờ rằng chàng có còn nhớ câu nói hay nhất thế kỷ ấy không, chứ sáng mai lỡ quên mất. Nàng lại lay chàng, nhất định hỏi thêm một lần nữa rồi sẽ để yên cho chàng ngủ, sức khỏe là quan trọng nhất đối với con người mà.

-Này anh ơi dậy em hỏi một câu này nữa thôi...

Chàng vẫn nhắm mắt, nhưng sử dụng miệng rất nhuần:

-Gì nữa hả nàng tiên của anh?

.....

Tôi (Người nghe chuyện của họ) mới nghe đến đây đã xanh mặt. Hú hồn! May quá, vì tôi là phụ nữ, chứ nếu là nam nhi? Thì tôi phải làm sao nếu gặp được một nàng tiên ...quá yêu chồng như thế. Trời ơi! Chắc là tôi đành phải chọn cách thờ chủ nghĩa độc thân tới già, không dám lấy vợ...

Nhưng tôi lại là phụ nữ? À...ờ...Thì ...thì nếu lập gia đình tôi cũng giống như “Nàng” vậy thôi. Phụ nữ ai chả thế.

(24.9.2009)

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Dư Âm

Tôi mở rộng cánh cửa , ánh nắng yếu ớt của một buổi chiều sắp tàn hắt qua thêm , người thanh niên vừa gõ cửa đứng trước tôi . Tôi biết đó là người hàng xóm trọ ở căn nhà đối diện nhà tôi . Dù con hẻm cách chừng chục mét nhưng tôi chưa bao giờ trò chuyện , thậm chí là chưa chào hỏi xã giao . Trong tay anh ta cầm một thứ gì đó như tấm bìa cứng hoặc một tấm hình , tôi gật đầu chào vừa đưa mắt dò hỏi . Anh ta ngập ngừng :

- Đây là một việc có thể làm cô không hài lòng nhưng tôi đã trót thực hiện , chỉ có điều tôi nên giao nó cho cô hơn là tôi giữ , nếu cô vui lòng thì xin hãy xem đây là một quà tặng. . .

Anh ta vừa nói vừa chìa ra một bức tranh , tôi liếc nhanh , một khung cửa sổ với một người con gái có mái tóc dài buông xõa trên vai và hoa , và lá . . .

Tranh vẽ bằng bút chì, tôi nghĩ thế và hiểu ngay đó là tôi dù chỉ giống nhất mái tóc và cặp kính cận .Hơi bất ngờ , tôi tròn mắt hỏi :

- Anh đã vẽ tôi ư ? Lúc nào vậy ?

Anh ta mỉm cười :

- Những buổi chiều , khi tôi tình cờ trông thấy . . .

Một cảm giác thú vị len vào tôi . Tuy nhiên tôi thấy bối rối chưa biết xử trí ra sao ? Nếu là một thứ tặng vật nào khác từ một người mà cả cái tên tôi còn chưa biết thì chắc chắn rằng tôi không nhận , nhưng đây lại là chân dung của tôi , nếu không nhận có nghĩa là muốn anh ta phải giữ . Tôi còn đang phân vân thì bức tranh đã được đặt vào tay , tôi chưa kịp nói lời cảm ơn cho phải phép , anh ta đã quay bước , một người ít lời , tôi nghĩ thế

Từ hôm đó cánh cửa nhà tôi luôn khép lại và tôi cũng ngại đứng bên cửa sổ ngóng nhìn trời đất như thói quen . Anh ta ít nhiều đã gây cho tôi sự chú ý . Giờ thì tôi biết anh ta làm việc gì , làm ở đâu , đi , về khoảng mấy giờ và cả cái tên Thụy diệu dàng như tên con gái .

Sau lần mang tranh tặng tôi , anh ta không hề có biểu hiện gì tỏ ra muốn tìm cách làm quen với tôi . Căn phòng “ bên ấy” cũng thường xuyên khép cửa . Tôi và anh ta lại không tình cờ gặp nhau ở đâu cả , nên sự xa lạ vẫn như lúc ban đầu . Còn bức tranh anh ta vẽ cùng với những suy đoán trước đây của tôi , được tôi cất vào một góc suy nghĩ chờ lãng quên

Và khi tôi không còn quan tâm đến người hàng xóm ấy nữa thì có một đêm tôi thức giấc vào giữa khuya . Trong không gian yên tĩnh , tiếng guitar từ đâu văng vẳng vọng đến bên tôi , tiếng đàn quyện vào tiếng hát trầm ấm , cô đơn và lời ca buồn đến se lòng. Tôi bật dậy lắng nghe , chuỗi âm thanh mơ hồ như không thực kéo tôi đi về phía cửa sổ , tôi mở hé cửa nhìn ra ngoài , dưới hiên nhà đối diện có một người đang ngồi đàn trong bóng tối , tôi không biết đó là ai vì trong căn nhà ấy có mấy người cùng trọ . Tiếng đàn và giọng hát trầm ấm kia như có ma lực cuốn hút tôi.

“ . . .Thôi xin ơn đời trong cơn mê này gọi mùa thu tới , tôi đưa em về chân em bước nhẹ trời buồn gió cao , đời xin có nhau dài cho mãi sau. . .”

Tiếng đàn và sự cô quạnh của đêm khuya dễ gây cho người ta nỗi buồn và cảm giác đó truyền vào tôi rất nhanh . Ai đàn vậy nhỉ ? Tôi mở tung cánh

cửa ra , ánh sáng trong phòng hắt ra thêm . Tiếng đàn lẫn tiếng hát chợt im
bặt . Tôi như tỉnh trước hành động vô thức của mình , nên lại vội vàng đóng
sập cửa . Trở lại giường nằm , tôi rửa mình vô duyên

Mặt trời hừng lên bên kia đồi , bầy chim sẻ ríu rít , rộn ràng trên mái ngói
. Buổi sáng mùa thu trời đầy mây trắng , một ngày sẽ lạnh hơn mọi ngày .
Những chiếc lá rụng bay đầy trước sân hôm nay được tôi quan tâm hơn bằng
những nhát chổi chậm chạp , thật khó giải thích tại sao tôi chờ đợi , tiếng
đàn lúc khuya vẫn như văng vẳng bên tai , tôi cảm thấy hồi hộp trước cái giờ
mà tôi biết căn nhà đối diện sẽ mở cửa , và . . .

- Uyên !

Tiếng gọi khẽ như sợ người được gọi nghe thấy , dù có ý chờ đợi cuộc gặp
gỡ này song tôi không khỏi giật mình

Thụy đang tiến về phía tôi , dáng đi của anh trầm tĩnh , lẳng lặng . Tôi hơi
ngẩn ra , nghĩ mãi để tìm một câu nói mở đầu sao cho thật tự nhiên , nhưng
Thụy đã lên tiếng trước

- Có phải hồi đêm tiếng đàn của tôi đã phá giấc ngủ của Uyên ?

Tôi ngạc nhiên hỏi lại :

- Là anh đàn ư ?

- Vâng ! Và tôi đang tự hỏi tại sao cửa sổ nhà Uyên hồi đêm chợt mở ra rồi
đóng sập lại đầy vẻ bức dọc ?

Tôi nở nụ cười thân thiện :

- Anh đã hiểu nhầm , thật ra bài hát của Trịnh Công Sơn hay quá , chỉ tiếc
rằng tôi không được nghe hết . . .

Thụy thở phào :

- Vậy mà tôi cứ tưởng . . .

- Anh tưởng tôi là một người không biết thưởng thức một giai điệu hay như
thế ư ?

- Tôi không nghĩ như vậy , nhưng được biết Uyên không khó chịu vì điều ấy thì tôi yên tâm rồi

Tôi biện minh :

-Tôi đã vụng về trong hành động , cử chỉ của mình , thật ra tôi mở cửa vì muốn tiếng đàn kia vọng sang rõ hơn và cũng muốn biết ai đàn . . . bên ấy ! Anh biết không tôi rất “mê” bài Hạ trắng. . .

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy nụ cười của Thụy , anh lộ vẻ vui , dường như ở con người này mọi nỗi niềm biểu lộ nhiều qua ánh mắt hơn là lời nói

O0O

Thụy mang đến tặng tôi bài Hạ trắng chép tay , những dòng nhạc kẻ cẩn thận và nét chữ nắn nót bằng mực tím , có minh họa một cô gái tóc dài đứng trên đồi thông, tà áo bay húng đầy hoa nắng và ở mặt ngoài có trích ghi dòng chữ “ Áo em bây giờ mờ xa nẻo mây , gọi tên em mãi suốt cơn mê này . . .”

Từ đó những khi nghe tiếng đàn của Thụy ngân lên , tôi bèn mở cửa sổ tỏ một tín hiệu lặng lẽ rằng tôi đang lắng nghe . Ở “ bên kia” bài Hạ Trắng được dạo lên nhiều lần , tiếng đàn trầm và luôn luôn tôi có cảm giác Thụy đang buồn .

Về mối quan hệ của Thụy và tôi , tôi thật sự khó hiểu , không biết Thụy nghĩ sao về tôi , vì có lúc anh tỏ ra quan tâm , thân thiện với tôi , lại có lúc anh như muốn lánh tôi và thật lạnh lùng . Phần tôi cũng tự chất vấn mình , đó chỉ là một sự ngưỡng mộ trước một người có nhiều biệt tài , hoặc có hơn thế thì đó là một thứ tình cảm chưa thể đặt tên bây giờ , vì xét cho cùng tiếng đàn tiếng đàn của Thụy gần gũi với tôi hơn là anh .

Nhưng bỗng nhiên tiếng Guitar không còn cất lên trong nhiều đêm , tôi chợt thấy trống vắng . Bản tính e dè không cho tôi sang “ bên ấy” xem Thụy ra sao . Căn nhà đối diện vẫn còn những người ở cùng Thụy ra vào , chỉ vắng anh . Một tuần , rồi một tháng vẫn biến biệt . Như vậy là Thụy đã đi khỏi

đây , vậy mà anh không hề nói với tôi một lời từ biệt . Tôi tự nhủ “ Một người vô tâm , nên quên đi là hơn!”

Tôi sẽ không còn bận tâm và nhớ về Thụy như một ám ảnh nếu tôi đừng biết thêm một điều gì nữa về anh . Một thời gian không lâu sau đó, tôi tình cờ gặp người bạn trọ chung nhà với Thụy, tôi không nén được lời trách cứ về việc Thụy chuyển đi mà tôi không hay biết . Người bạn ấy mới tiết lộ câu chuyện mà tôi cho rằng họ đã cố tình giấu kín . Trước khi đến đây Thụy đã lập gia đình , nhưng đó là một cuộc hôn nhân không hoàn hảo , cô gái ấy không có lỗi gì nhưng hoàn toàn không phù hợp với tính cách của anh , không hạnh phúc . Với đời quân nhân đây đó Thụy luôn xa nhà. Rồi do yêu cầu của công tác Thụy đã đến đây , không ngờ nơi dừng chân này trái tim anh đã rung động trước một người con gái nhưng ý thức việc anh đã có gia đình , Thụy phải giấu kín tình cảm của mình .

Tình yêu là một thứ không thể hỏi tại sao khi nó đến với người này thì lại dịu dàng , êm ả mà với người khác lại nghiệt ngã , trắc trở . Thụy đã trải qua những ngày mà tâm tư luôn nặng nề, u uẩn . Và trong một đợt tăng cường cho một đơn vị tác chiến Thụy đã hăng hái lên đường, cũng để không vướng vào một lầm lỗi mà anh chắc mình sẽ không tránh được , đó là khi tình yêu của anh sẽ không còn là mối tình đơn phương . Thụy ra đi khi trái tim anh đã hằn sâu một một ánh mắt , một dáng hình và hơn cả là người con gái ấy có một sự đồng cảm với tâm hồn anh . Nhưng Thụy đã không bao giờ trở về được nữa, anh mãi mãi nằm lại nơi chiến trường...

Tôi lặng đi , bàng hoàng trước một cảm giác như có một cái gì đó quý giá vừa rơi khỏi tay mình và đã tan, đã vỡ. . .

Đã nhiều năm trôi qua , khuôn mặt Thụy không còn rõ nét trong trí nhớ của tôi , nhưng mỗi khi bất chợt nghe đâu đó vang lên giai điệu của bài Hạ Trắng thì trong tâm hồn tôi lại gọi lên một sự tiếc nhớ rung rung . Mãi mãi tôi

không quên được một hình ảnh đẹp mà Trịnh Công Sơn đã vẽ lên bằng lời nhạc , và Thụy là người tô điểm , đặt nó vào trái tim tôi .

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Kẻ Khó U'a

Tôi gọi nhà trọ của Trà và Quỳnh là “ tổ quỷ” vì nó cũng gần như vậy , ở đó cứ bước chân vào là y rằng bị lôi kéo vào những trò nghịch ngợm , phá phách không tách ra được .

Tất cả chúng tôi cùng ở huyện lên thành phố học. Tôi tốt số hơn là được tá túc ở nhà bà con, nhưng tôi thường xuyên đến đó , để tâm sự về nỗi nhớ nhà , để trao đổi học tập và khi đầu óc không còn muốn tiếp nhận chữ nghĩa nữa thì một trò “ mới lạ” được bày ra . Hôm nay .

Trà rỉ tai cả bọn :

-Căn nhà đối diện của mình vừa xuất hiện một tên , tên đó đang ngồi trước hiên . . .

Quỳnh gạt phắt , lườm Trà :

-Kệ tên , thấy con trai là tươm tướp !

- Bởi vì trò chơi của chúng ta hôm nay có liên quan tới tên đó , mà nói tao

tương tước thì mày nghĩ ra trò gì đi

- Thôi được , cho mày nói .

Trà hăng giọng :

-Một đũa trong chúng ta sẽ qua bền . . . làm quen !

Tôi xía vô :

-Lăng xẹt ! Mày thích thì mày qua , mắc mó gì kéo tụi tao vô . . .

-Vì đây là “ trò chơi ” thách đố xem ai dám đi , tất nhiên có thưởng , phạt hẳn hoi

Tôi hiểu ra ý nó :

-Mấy lần trước thua , tụi mày chưa trả nợ cho tao , thắng mà cứ bị treo giải cũng chán lắm .

Quỳnh phân bua :

-Có ngân khoản là thanh toán ngay , thế đó . Còn bây giờ ai xung phong ?

-Mày đi đi

-Mày !

-Mày !

Thêm một con vịt , căn phòng của chúng tôi sẽ thành cái chợ . Cuối cùng phải chỉ định bằng cách bốc thăm . Số phận đen đui trúng ngay tôi . Vì không muốn bị xem là nhát gan , tôi hăng hái vào cuộc .

Tôi lững thững băng qua đường , còn mấy bước nữa là đến “ mục tiêu”, người thanh niên đó đang ngồi trước hiên nhà , dán mắt vào tập sách dày trên tay . Tôi quan sát kỹ “ đối tượng” và hơi lúng túng vì không biết mở lời làm sao ? Bản tính hơi gàn của tôi thúc đẩy “Cứ hỏi vớ vẩn vài câu rồi biến , anh ta có biết mình là ai mà sợ ”

Vậy là tôi mạnh dạn đặt tay vào cánh cổng sắt lắc nhẹ , người ấy ngẩng lên nhìn , rồi hiểu rằng tôi đang muốn gọi liền đứng lên ra cổng , lỡ phóng lao rồi , tôi liền nói ngay để tránh sự bối rối :

-Xin lỗi phải quấy rầy anh , nhưng tôi . . .tôi có việc rất cần ạ . . .

-Không có chi , nhưng tôi sẽ giúp được gì cho cô ?

Tôi liếc nhìn lại Trà và Quỳnh , tôi biết họ không bỏ sót một cử chỉ nào của tôi .

Tôi cố thật tự nhiên :

-Anh có thể cho tôi vào trong chứ ?

Anh ta nép sang một bên :

-Mời cô .

Tôi bước hẳn vào sân nhà , anh ta giúp tôi mở lời :

-Bây giờ cô có thể nói cô cần gì ?

Tôi áp úng , đứng thộn ra như người bị bắt quả tang đang làm việc gì xấu .

Nụ cười ranh mãnh của anh ta càng làm tôi bối rối , và không kịp suy nghĩ tôi thoát nhanh :

- Anh đừng tưởng là tôi có ý muốn làm quen với anh đó nhé , thật ra tôi sang đây là vì bởi . . . là vì bởi . .

Tôi nuốt nước bọt một cách thật khó khăn . Con mắt biết cười của anh ta nheo lại :

- Tôi chưa kịp “ tưởng” như vậy thì cô đã nhắc . Tôi có quyền “ tưởng” bất cứ điều gì nếu cô không giải thích được cô sang đây là bởi vì sao . . .

Tôi biết tôi đang gặp một tay chẳng vừa gì :

- Thật ra hai người bạn của tôi họ đang đứng bên kia , thách tôi có dám sang đây để . . . hỏi chuyện với anh không ? Và sợ gì mà tôi không dám chứ.

Anh ta bật cười :

-Vậy là ngoài cô ra , tôi biết thêm còn có hai người nữa đang “ để ý ” đến tôi
Tôi cảm thấy nóng bừng hai má :

- Tôi mà để ý đến anh à ? Tôi chỉ muốn thắng cuộc và để thấy điều anh nói
là sai , anh đừng hòng gặp tôi lần thứ hai

- Tôi cũng đâu có nói mong gặp lại cô lần thứ hai đâu nhỉ ? Nhưng quan
trọng là tôi phải biết tên cô , để nhớ cô sang đây không như lời cô giải thích ,
mà là để dò xét chi đó để rồi . . . hăm hại tôi thì tôi còn biết tên mà truy -
cứu- trách- nhiệm chứ .

Trà và Quỳnh vẫn còn đứng đó , tất nhiên họ không biết tôi đang nói gì , lát
nữa kể lại tôi tha hồ mà bịa . Giờ thì tôi cũng không biết đối đáp làm sao , lời
nói của anh ta để làm tôi nổi cáu :

- Chắc anh ưa gây thù chuốt oán với người khác lắm nên có tư tưởng nghi
ngờ mọi người sẽ hại mình ! Thôi chào anh , dù sao cũng cảm ơn anh đã
dành thời gian tiếp tôi .

Anh ta chép miệng :

- Tự nhiên cô sang đây để chỉ nói rằng cô không muốn làm quen với tôi,
không muốn gặp tôi lần thứ hai . Cô làm tôi thấy bất an, buổi chiều đang đẹp
thế này mà tôi phải nói chuyện với một người thật khó hiểu . . .

-Vì anh là người . . . khó ưa !

Tôi quay nhanh ra cổng , mặc anh ta ngơ ngác nhìn theo . Về đến tổ quý ,
Trà và Quỳnh hè nhau khai thác , anh ta nói chuyện có duyên không ? Nói
tiếng miền nào ? Tâm sự gì mà đến . . . năm phúc ! Cuối cùng thì số nợ ghi
Trà và Quỳnh thiếu tôi thêm hai tô phở !

000

Tôi không dám đến tổ quĩ vì sợ gặp gã hàng xóm của Trà , Quỳnh .Tôi
ngẫm nghĩ thấy trò đùa của mình thật vô duyên , nó không phù hợp với một
đứa con gái . Liệu anh ta sẽ nghĩ sao về tôi ? Thôi thì tạm lánh mặt cho anh
ta có đủ thời gian quên hẳn bản mặt tôi đã .

Tôi cầu trời nếu ở trọ thì anh ta mau chóng dời đi nơi khác , là chủ nhà thì
cũng mau chóng . . .bán nhà !

Tôi nhớ tổ quĩ lắm dù rằng mấy đứa tôi ngày nào cũng gặp nhau trên giảng
đường .

Lời cầu nguyện của tôi thật linh nghiệm . Một hôm tôi nhận được thông báo
:

-Tên hàng xóm của chúng ta đi đâu biệt mấy hôm nay rồi chẳng rõ . . .

Thế là tôi có dịp trở lại căn phòng thân thương sau hơn một tháng rã đám .

Và cũng như mọi lần chúng tôi lại góp tiền để “ Bồi dưỡng” sau buổi ôn tập
, lần này tôi được trả nợ , nên xem như liên hoan mừng gã hàng xóm . . .đi
khỏi xóm ! Bữa liên hoan có đủ các vị mặn , ngọt , chua, cay . Tôi được
quyền chọn món gì tôi thích và vì vậy tôi là người nhận nhiệm vụ đi mua ,

quán cóc ngay đầu đường.

Buổi trưa diu diu nắng và tâm hồn tôi thênh thang chẳng vướng bận điều gì , tôi chỉ có một việc là cố sao nhồi nhét vào cái đầu không mấy thông minh của tôi những gì đã được học để không phụ lòng cha mẹ , gần đó thôi cũng đủ tôi chẳng còn thời gian đâu mà mơ mộng Dòng tư tưởng bị cắt ngang khi tôi bị chặn lại vì một người vừa trờ tới :

-Chào cô bé !

Tôi bị bất ngờ nên bèn kêu “ trời ơi !” rõ to khi nhận ra đó là ai , chính là người hàng xóm của Trà :

Anh ta thản nhiên :

-Cuối cùng thì tôi cũng gặp lại cô bé , cho nên người ta nói trái đất tròn. . .

Tôi nhăn mặt :

- . . .Nhưng tui với ông chẳng ai mong gặp lại , dù sao tui cũng không quên ông đã nói không muốn gặp lại tui lần thứ hai .

- Là hôm ấy tôi thấy vậy , nhưng sau đó thì tôi cứ suy nghĩ , không biết một cô gái lạ hoặc ở đâu chẳng rõ sang gặp tôi với thái độ khó hiểu , rồi biến mất , bây giờ gặp lại đời nào tôi lại không hỏi cho ra lẽ. . .

Tôi bước nhanh , không nhìn anh ta :

- Cũng tại ông , nếu ông đừng ở cái nhà đối diện thì tui đâu có bị thách qua đó làm gì

Anh ta bật cười và dường như có ý trêu tức tôi :

-Cô bé nói khê một chút , người ta nhìn họ tưởng tôi và cô bé đang cãi nhau

-Ông đừng nói nữa tui sẽ im .

Anh ta vẫn bước song song bên tôi :

ĐỪNG kêu tôi bằng ông nghe già lắm.

-Không già sao kêu tui là cô bé ?

-Vậy kêu tên là gì ?

-Tui hồng có tên , ông muốn kêu gì tùy ông . Tui bắt đầu im đây .

- Tôi cũng xin chào cô bé và cả hai cô bạn kia . Hôm nay tôi về lấy hành lý để đi nơi khác , hẹn gặp lại .

- . . . Còn lâu ! (Tôi lầu bầu trong miệng)

Tôi rẽ về tổ quỷ , còn anh ta về chỗ của mình , Trà đã nấp sau cánh cửa :

-Bây giờ thì hãy thật thà khai báo , tình cờ gì mà đi với nhau như . . . như . . .

Quỳnh xen vào :

- . . . như người dung vậy ?

-Trông xứng đôi lắm , xem ra có chuyện để nói rồi đây

Hai đứa thay nhau nói làm tôi điếc con ráy .

Buổi chiều hôm ấy tôi về nhà với cái dạ dày đầy me , xoài , cóc , ổi hòa với nước đá chanh và chè đậu , cũng ngay chiều hôm đó tôi . . . lâm trọng bệnh !

Bụng bị co bóp dữ dội , trong ruột tôi như có một cuộc nổi loạn làm tôi vã mồ hôi , sợ bị rầy nên tôi không đại gì khai đã ăn . . . tạp ! Và để được quan tâm hơn , tôi giả vờ như sắp đứt hơi , cả nhà không biết tôi bị làm sao , bệnh viện cũng gần nhà , vậy là tôi bị đưa đi . . . cấp cứu !

Sau khi khai rõ “ bệnh tình” , bác sĩ khám xong và bắt đầu kê đơn thuốc .

Tôi ngồi đối diện với bác sĩ , lúc này ông bác sĩ mới gỡ khẩu trang ra . Tôi lại kêu lên “ Trời ơi !” khi nhận ra đó là ai .

Con mắt biết cười trên một khuôn mặt nghiêm trang :

- Hy vọng lần này cô bé kêu trời không phải do gặp lại tôi .

Tôi mím môi , sao đi đâu tôi cũng gặp anh ta vậy kìa ?

-Họ tên là gì ?(anh ta bắt đầu hỏi)

Tôi đáp lí nhí :

- Dạ Nguyễn Thị Hà !(Tôi nghĩ bụng vậy là thua 1 – 0 . Ai ngờ có lúc tôi lại ngoan ngoãn ngồi trước mặt anh ta trong “ hoàn cảnh” này)

- Tuổi ?

- Dạ hai mươi hai (thua 2 – 0)

- Nghề nghiệp ?

- Dạ sinh viên (Thua 3 – 0)

- Địa chỉ ?

- Dạ . . .đường Thi Sách ạ ! (Thua 4 – 0)

Người ngồi trước mặt tôi nở nụ cười hóm hỉnh :

- Để gần nơi làm việc , tôi cũng mới dời đến ở con đường này .

Bây giờ thì tôi tôi kêu thầm “ Trời ơi !” trong bụng , vậy là từ nay anh ta không phải là hàng xóm của Trà và Quỳnh nữa , mà là hàng xóm của . . . tôi !

Có thể nói tôi đã thua trắng , không gỡ nổi một bàn danh dự .

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Làm Sao Cắt Nghĩa

Thế là chúng tôi giận nhau, à không ! phải nói rằng tôi giận họ mới đúng, mặc dù tôi là người “chủ động” trong việc giận hờn này, tôi vẫn thấy rằng tôi là người buồn nhất, bởi vì tôi trở nên lẻ loi trong khi họ có đôi. Họ là ai ư ?

Đây , ảnh của họ đây, các bạn hãy xem. Người đứng bên trái có mái tóc dài mượt mà ấy là Lan. Người đứng bên phải có nụ cười duyên dáng với chiếc răng khểnh là Hương .Còn người đứng giữa , ấy chết ! Không phải là con trai đâu, tôi. . .đấy !

Không nói các bạn cũng đoán biết chúng tôi thân nhau lắm. Sự thân thiết lâu dài do nơi chúng tôi sống cùng một khu phố , lớn lên bên nhau , học cùng một lớp, biết bao là kỷ niệm. Rồi không biết từ lúc nào tôi nảy ra một ý nghĩ, tôi không thích một kẻ nào chen vào giữa chúng tôi, nói trắng ra là không đứa nào được có người yêu. Vâng ! Không ai có thể san xẻ tình cảm mà chúng tôi đã có công xây dựng . . . lâu đời như vậy .Chưa nói vướng vào yêu

đương phức tạp lắm. Tôi nói điều này với Lan và Hương , họ cùng nghĩ như tôi , vậy là chúng tôi cùng nhau “ tuyên thệ” . . .

Thi đại học cả ba đều . . . “Out” . Tôi chọn cách nhanh gọn là đi học nghề . Còn Lan và Hương tiếp tục ôn tập chờ năm sau thi lại.Vì phải lên đường tầm sư học nghề nên tôi phải đi xa.

Trong một lần về thăm nhà tôi thấy họ không còn quăn quít với tôi như trước nữa, phải chăng vì xa mặt nên cách lòng? Thay vì phải khấn khít với nhau sau những ngày không gặp thì họ lại có vẻ như thờ ơ với tôi

Không chần chờ, tôi vội tìm hiểu nguyên nhân. Đầu tiên tôi đến nhà Hương, vừa đến nơi tôi đã biết ngay điều tôi muốn biết khi thấy Hương đang ngồi tiếp bạn trai (tìm tôi nhói lên) một gã mà thoát nhìn tôi đã mất cảm tình, quần áo thẳng nếp, tươm tất trông thật “mướt”, ồ ! Tôi không nói rằng tôi thích những anh chàng ở . . . bản ! Song mày râu nhẵn nhụi như vậy thường “đều” lắm, đàn ông con trai phải “bụi” một chút. Anh ta là sinh viên ư ? Sinh viên càng phong trần càng hay chứ sao !

Tôi khựng lại trước hình ảnh đó. Trao cho Hương một cái nhìn mà chỉ có nó mới hiểu ý nghĩa, tôi quay đi thật nhanh trước khi nụ cười xã giao của gã kia kịp tắt trên môi .

Chả lẽ mà tôi khóc ? Nếu ai đã từng bị phản bội thì sẽ hiểu tâm trạng của tôi lúc đó .

Không vội về nhà, tôi thẳng đến Lan để trút sự bức tức này cho nó. Nhà Lan cách nhà tôi mấy căn nhưng bức tường cao và cánh cửa sắt làm nên sự cách biệt với các nhà trong xóm. Tôi bấm chuông, Lan ra mở cổng, Tôi nhú mày nhìn nó, một vẻ khác thường nào đó ở bạn tôi, khuôn mặt đã được trang điểm nhẹ, tóc xỏa buông thay vì buộc gọn gàng như thói quen, quần áo cũng kiểu cách hơn, tôi nghĩ bụng “Lan đẹp làm sao. . .”

Tôi bèn hỏi ngay :

-Mày đi đâu mà maquiler đẹp vậy ?

Lan cười bẽn lễn :

-Ồ nhà sửa soạn một chút không được sao ?

Tôi lách người qua cổng, vừa buộc miệng :

-Tao mới đến nhà Hương .

Lan bước sau tôi :

-Có nó nhà không ? Sao mày không rủ nó tới đây luôn ?

Câu hỏi “trúng tủ”, tôi đáp ngay :

-Nó có bồ mày ạ ! Tao thấy tên ấy đang ở đó (Tôi gù trong cổ họng) . . .
hừm ! Quá thật . . .

-Ồ ! Chuyện nhỏ , đó là quy luật, ai lớn lên mà lại chẳng . . .

Tôi quay phắt lại, hơi lớn tiếng :

-Mày nói sao ? Thế mày đã quên lời “tuyên thệ” xưa kia của tụi mình rồi ư ?

Lan xoay vai tôi đẩy đi :

-Cần khai tử lời thề trẻ con ấy đi.

Tôi tức tối , vùng vằng :

-Tao tưởng nói ra mày sẽ nghĩ như tao, ai ngờ . . .

-Thật ra tình yêu có gì xấu ?

-Không xấu mà chín mươi chín phần trăm cứ yêu là đau khổ.

-Tại vì có kẻ lạm dụng tình yêu để làm chuyện không tốt, chứ thực chất của tình yêu không phải vậy, thật ra . . .

Câu nói của Lan chưa dứt thì bàn chân tôi đã đặt vào bậc cửa, tôi tròn mắt lên nhìn về phía bộ ghế salon màu đỏ thẫm sang trọng. Trời ạ ! Không phải một mà đến . . . hai gã con trai đang ngồi ở đó. Một gã đang ôm đàn rải những âm thanh trầm vào không gian vốn rất yên tĩnh của căn phòng. một gã ngồi ngả đầu trên yên ghế nhả những vòng khói tròn nối nhau loang ra như một tên sành điệu , ăn chơi thú thiệt . Lan mỉm cười (chắc là ngượng) nhìn

tôi. Còn tôi do dự không biết có nên vào hay không , thì Lan đã đẩy tôi đến ghế, rồi giới thiệu :

-Anh Tuấn, anh họ của Lan. Còn đây là anh Vĩnh , bạn của . . . Lan ở Sài Gòn lên chơi, đây là An Thy bạn học của em . . .

Tôi nhếch môi cười lấy lệ chào họ. Thôi vậy là hết thật rồi. Hương và Lan đã có người yêu. Thảo nào . . . tôi than thầm . Vậy mà lúc nào tôi cũng tưởng họ chỉ nghĩ đến tình bạn của chúng tôi thôi. Tôi liếc nhanh gã có tên là Vĩnh , thấy ghét chi lạ . Quần jean bạc , áo khoác rộng thùng thình , ngón tay vàng vì nhựa thuốc lá , lại còn thêm bộ ria mép nữa chứ, nhìn cái mặt sao mà . . . đều ! Anh ta là nghệ sĩ điêu khắc ư ? Nghệ sĩ là phải làm ra vẻ phong trần sao? Cứ tươm tất, mày râu nhẵn nhụi thì càng hay chứ sao. Còn gã anh họ của Lan nữa. Gớm ! Đeo kính trắng làm ra vẻ trí thức đấy. Gã đang kể chuyện khôi hài làm Lan và Vĩnh cười thoải mái, còn tôi cứ bặm môi, cố nín không thêm cười .

Tâm trí bận suy nghĩ nên tôi không biết rằng tôi cứ nhìn chăm chăm vào đĩa bánh ngọt trên bàn, đến khi nó chuyển động và tiếng của Tuấn làm tôi giật mình đánh thót cả người :

-An Thy ăn bánh đi chứ . . .

Tôi nhát gừng đáp ;

-Cám ơn, tui hông ăn .

-Tên An Thy nghe lạ và hay

-Tại lúc nhỏ tui đen nhẻm y than, nên má tui nói lái luôn lại là An Thy !

Vĩnh xen vào :

-Con gái nước bánh mật thường có duyên .

Tui liếc xéo hẩn, không thêm hưởng ứng câu nói , mãi một lúc lâu tôi mới kiếm được lý do để rút lui. Từ giã ra về, lòng tôi nặng trĩu một nỗi buồn .

OoO

Tôi lánh mặt Hương và Lan từ hôm đó với sự giận dữ khó giải tỏa. họ cứ đến tìm tôi, lại còn dắt cả Tuấn và Vĩnh theo như cố tình trêu tức tôi, Đã thế còn giả vờ như hối hận lắm, lần nào cũng viết để lại mấy dòng giải thích, phân trần mong tôi hãy hiểu họ.

Lòng tôi cũng có phần dịu lại, song cứ nghĩ đến tình bạn của chúng tôi đã bị hai tên đáng ghét kia xen vào san xẻ, thì tôi lại hậm hực.

Lan và Hương vẫn kiên trì tìm tôi, và một lần bất ngờ nên tôi đã không kịp lánh đi :

-Còn tìm tao làm gì nữa ?

Hương khoe răng khểnh ra ;

-Tao cho là giận chừng đó đủ rồi .

Lan ôn tồn hơn ;

-Cứ cho là tụi tao có lỗi đi (Lan chìa tay ra) bắt tay hòa nhé, coi như tụi tao đã xin lỗi mày . . .

Tôi giấu tay ra sau , im lặng . Hương xen vô ;

-An Thy làm mặt “ ngẫu” xinh chẳng kém. . . làm mặt “ kênh” Lan nhỉ ?

Tôi nén cười :

-Tao không giỡn với tụi mày đâu nghen .

-Tụi tao cũng không đùa. Anh Tuấn nhận xét về An Thy cũng y như mày vậy đó Hương

Hương hỏi, vẫn giọng cợt đùa :

-Ảnh nhận xét sao ? Nói lẹ nghe coi.

-Ảnh nói bạn của Lan nhìn ngổ ngáo vậy nhưng ảnh cho rằng bản tính của cô bé rất . . dễ thương !

-Rồi sao nữa ?

-Ảnh hỏi sao An Thy giận tụi mình, tao bèn kể vậy . . . vậy đó .

-Rồi ảnh nói sao ?

-Ảnh lẫn ra cười, nhưng đây mới là điều tao muốn nói. Có vẻ anh chàng “đề ý” An Thy hay sao ấy, cứ hỏi thăm nó hoài . . .

Nghe vậy tôi la toáng lên :

-Tao ứ thềm nghe chuyện bịa .

-Vậy thì nghe chuyện thật đây , mày sắp hết hạn thăm nhà , tụi tao sẽ đãi mày một bữa vào ngày mai . Xin trân trọng thông báo với mày , đó là nhã ý của anh Tuấn .

Tôi chớp mắt :

-Lại bịa, ông Tuấn sao biết tao sắp đi ?

-Có quan tâm, có biết ! (Lan cong môi lên)

Hương chặc lưỡi ;

-Tao nghi anh Tuấn mày bị coup de foudre quá .

Lan nháy mắt , gật gù :

-. . . đầu đó ! tao cứ nghe ông hát “ I love you more than I can say . . . ” , rồi còn cái vụ cứ rủ tao qua nhà An Thy chơi nữa chứ , tao đòi hỏi lộ, ông nói . . .

Tôi cảm thấy nóng bừng hai má, bèn ngắt lời Lan :

-Tao hông giống tụi mày, vết mũi chưa sạch mà bày đặt .

Hương cười rũ rượi :

-Mặt đỏ lên rồi kìa , tín hiệu khá đấy . Đừng vội tuyên bố, trời sẽ trả báo khi gặp đối tượng nghe chưa .

Tôi ngáy mắt :

-Hông sợ đối tượng, đối voi gì ráo .

-Điều đó cứ chờ khắc biết .

Trêu tôi chán, hai đứa mới chịu về. màn đêm ôm trùm khu phố nhỏ, những vì lấp lánh như những viên kim cương trên nền trời đen thẳm . Không gian yên ắng, tôi hướng mắt sang nhà Lan, đêm nay sao tôi không nghe tiếng đàn

vắng vắng ? Lòng chợt thấy băng khuâng, khắc khoải. không biết bao giờ
Tuần về thành phố nhỉ ? À ! Có gì đâu, vì tôi thích . . . nghe tiếng đàn ấy thôi
mà .

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Rồi sau cơn mưa

Ngày tôi được sinh ra đời , dường như đó không phải là một ngày vui của ai
cả .Bởi vì cả dòng họ và ba mẹ tôi đều mong đợi một đứa con trai , mà tôi lại
là con gái trong khi tôi đã có chị rồi .

Người thất vọng đầu tiên phải kể đến là ba tôi , ông gần như chẳng thèm ngó
gì đến đứa con gái mà đối với ông là thừa này , hơn thế nữa ông còn âm
thầm tìm đến với một người đàn bà khác , (Gọi là để “ kiếm” con trai) ông
phản bội mẹ tôi vì một điều không phải lỗi nơi bà .

Còn mẹ tôi , khi biết chuyện như vậy , bà cũng hiểu ngay rằng chính tôi là “
nguyên nhân” đẩy ba tôi ra khỏi hạnh phúc của gia đình . Sự căm hận ấy có
“ cơ sở” . Vậy là tôi trở thành một cái gai , trong suy nghĩ của mẹ tôi , tôi là
người đã đem lại điều không tốt cho bà . Tôi bị hắt hủi , bạc đãi ngay ở cái
tuổi chưa biết gì .

Nhưng sau đó không lâu , mẹ tôi sinh con trai như mơ ước .Tin mừng ấy

biến mẹ tôi thành người chiến thắng . Ba tôi quay về mẫu mực , phục tùng . Thời ấy ba tôi đang ăn nên làm ra , tài sản có hàng chục chiếc xe chạy các tuyến đường . Mẹ tôi chẳng phải lo gì về kinh tế , trong nhà có vài người giúp việc , nên bà thừa thời gian . Nhờ đứa con quý tử , mẹ tôi muốn gì được nấy . Ba tôi không ngăn cản bất cứ điều gì mẹ tôi muốn , ngay cả việc bà tập tành chơi bài để giết thời gian .

(Mãi sau này lớn lên tôi vẫn thường xuyên nghe những người lớn trong dòng họ kể lại , có người kể vì sự cảm thông , thương xót cho hoàn cảnh của tôi , có người kể vì họ trách giận mẹ tôi .)

Rồi tôi có thêm vài đứa em trai , gái nữa . Tôi lặng lẽ lớn lên bên chúng . Sẽ không có gì đáng để nói nếu không có một sự cố bất ngờ ập đến với tôi , trong một phút ngắn ngủi , làn gió độc từ đâu thổi tới , biến tôi từ một đứa trẻ khỏe mạnh đang tung tăng chạy nhảy bị tê liệt cả nửa người .

Ba mẹ tôi đã hết lòng chạy chữa cho tôi , nhưng y học ngày ấy không cứu nổi đôi chân của tôi . Tôi trở thành người tật nguyền bên cạnh chị và bảy em vẹn toàn của mình .

Còn mẹ tôi từ chỗ tìm đến những lá bài tứ sắc như một trò giải trí , thì giờ đây lại biến thành niềm đam mê không từ bỏ được . Ngày nào cũng thế , ba tôi đi làm thì bà cũng nổi gót đi ngay . Cửa cải dần dần đội nón ra đi , kinh tế gia đình bắt đầu sa sút . Mẹ tôi cố che đậy bên này lại hở bên kia và tôi lại cũng là chỗ để bà trút những bức dọc bội :

-Vì xưa kia chạy chữa cho mày nên mới thâm hụt. . .

Lúc không chạy chữa nữa , tài sản vẫn về với chủ khác , tôi vẫn bị trách mắng :

-Có một đứa như mày trong nhà thì làm gì cũng phải thất bại. . .

Dù là nguyên nhân gì tôi cũng phải cam chịu vì tôi đâu có cách để tự cứu mình .Tôi đã lớn để ý thức về bản thân mình .Một người bệnh tật khác

không biết là có tội hay không ? Nhưng với tôi thì đúng là có tội trong suy nghĩ những người trong gia đình , đó là cái tội không được vẹn toàn như các chị em của tôi . Tôi không được sự quan tâm chăm sóc , không được học hành đến nơi , đến chốn, không được hưởng một sự ưu ái nào , ngược lại tôi phải làm tất cả những chuyện lớn bé trong nhà khi mà ba mẹ tôi không thuê người giúp việc nữa . Một bầy em nheo nhóc san sát tuổi nhau cần sự săn sóc của chị , nhưng dù có cố sức đến đâu tôi cũng không hoàn thành tốt công việc của mình vì đôi chân khắp khểnh . Tôi thường phải nhận những trận đòn vì những sai sót của mình mà không biết than van cầu cứu với ai , mà cũng có ai bận tâm làm gì chuyện nhà người khác, chỉ thỉnh thoảng có một người cô đến nhà tôi chơi , thấy những vết roi còn đỏ trên cánh tay tôi , lúc không có ai , bà mới buộc miệng than :

-Con còn nhỏ mà mắt của con buồn quá , thảo nào số phận con phải chịu như vậy . .

Những lúc như thế , tôi tha hồ mà khóc .

Năm tháng cứ thế trôi đi , tôi cứ tự an ủi , vỗ về mình hãy cố mà sống . Mẹ nào lại chẳng thương con , chỉ vì tôi xung khắc với mẹ nên mới bị đối xử như vậy . Tôi đặt hết tin tưởng vào bầy em của tôi , một ngày nào đó lớn lên chúng sẽ hiểu tôi , vì tôi hết lòng thương yêu chúng .

Rồi sau biến đổi của đất nước . Tiếp theo là những khó khăn ban đầu. Gia đình tôi quá đông người thì càng không tránh được điều đó. Mẹ tôi dù muốn dù không cũng phải bươn chải kiếm sống vì ba tôi phải vào nghiệp đoàn , mỗi tháng lãnh những đồng lương ít ỏi không đủ lo cho gia đình . Nhìn mẹ đi sớm , về khuya tôi rất thương vì tôi nghĩ mẹ tôi đã bắt đầu một cuộc đời khác , với một cách sống khác , bà chấm dứt trò chơi đen đỏ . Tôi cũng không có thời gian để nghĩ đến bản thân mình , tôi phải chung sức với mẹ để lo cho bầy em nhỏ . Tôi ra chợ buôn bán , tôi lãnh hàng gia công may , đan ,

thêu . Tôi làm tất cả những gì mà khả năng tôi có thể . Tuy vất vả nhưng tôi hạnh phúc vì đã chứng tỏ được tôi không phải là người vô dụng như lời mẹ tôi thường nói .

Rồi khó khăn cũng qua đi .Nhưng tôi không dừng lại được “ trọng trách” của tôi đối với gia đình , giờ đây đã thành một việc hẫng nhiên mà tôi phải đảm nhận . Suốt ngày tôi tất bật bởi công việc .Tôi khéo tay và có đông khách hàng , kiếm tiền không khó nhưng tôi không giữ lại gì cho riêng mình . Tôi có bảy em nhỏ và tất cả vì chúng , tôi xem đó là “ tài sản” của tôi và tôi tin tưởng rằng mình sẽ được đền bù .

Nhưng khi các em tôi trưởng thành , vài đứa làm ra tiền , đã quen với sự nuông chiều trước đây , chúng hoàn toàn làm theo cách chúng thích và tôi lại là người đối nghịch với các em của mình từ cách nghĩ , đến cách làm . Tôi cũng không thể khuyên bảo gì được chúng , vì chúng có sự hậu thuẫn của mẹ tôi .

Đây cũng là lúc sức khỏe của tôi bắt đầu suy giảm , tôi không còn trẻ nữa ! Công việc cũng hạn chế , và dĩ nhiên tôi bị sự ngờ vực của mẹ :

-Lúc này ít chi phí mà vẫn bảo là không có tiền , bắt đầu biết cất giấu rồi , vậy thì sống riêng ra cho sung sướng , để mẹ con tôi cực khổ với nhau không ảnh hưởng đến . . .

Những đứa em hạn chế về hiểu biết của tôi cũng lên tiếng , đi theo con đường mà mẹ tôi đã vạch ra , đầu tiên là đứa em trai :

-Chị đi khỏi nhà này đi, thử không có chị tụi này có sống được không .

Bằng giọng điệu ấy ,các em tôi thay nhau nói , thậm chí là rất hỗn xược mỗi khi có chuyện mâu thuẫn với tôi , mà cái chuyện ấy thì xảy ra thường xuyên chỉ vì tôi không đáp ứng được nhu cầu cần tiền của mẹ tôi . Sự uất ức đôi lúc khiến tôi không còn nhân nhịn được , tôi cũng kể lể :

-Công sức tiền của tôi đã bỏ ra hết cho gia đình này , bây giờ đau ốm tôi

phải tự lo một mình , chưa đủ sao ?

Vậy là bất đồng càng nghiêm trọng , mẹ tôi phủ nhận lời tôi nói :

-Mày lo cho gia đình được cái gì mà kể công ?

-Vì mẹ bắt công với con nên con mới phải nói vậy , tại sao với những người kia mẹ không đối xử như thế ?

-Vì mày không giống bày con của tao , mày xem có đứa nào đi đứng giống mày không ?

Câu nói của mẹ như một lần roi vung ra trúng đích , nó quất vào vết thương vẫn mưng mủ trong tâm hồn tôi . Trước mọi người tôi đã không khóc , đã ngờ như hóa đá . Nhưng có nước mắt nào đủ cho những đêm khuya còn một mình tôi ? Có giấy bút nào cho tôi trút được hết nỗi đớn đau đang gặm nhấm dần mòn tôi ? Tâm trạng của tôi nhiều lúc rơi xuống tận cùng đáy sâu của tuyệt vọng , khiến tôi cảm thấy sự có mặt của tôi trên đời chỉ là một sự tồn tại chứ không hề sống cho đúng nghĩa . Một cuộc đời thật vô nghĩa , nó giống như một món nợ mà tôi đang phải trả .

Tôi không có được một điểm tựa tinh thần , và trong nỗi tuyệt vọng đó tôi đành hướng vào cõi tâm linh mà tôi tin tưởng rằng có . Tôi cầu xin thượng đế hãy tha bớt tội lỗi cho tôi nếu tôi có lỡ làm gây ra ở một kiếp nào mà tôi không biết , cầu xin đừng trừng phạt tôi nữa và sớm giải thoát cho tôi khỏi cuộc sống này để một sáng mai nào đó tôi được mãi mãi bình yên trong giấc ngủ không bao giờ thức nữa . Nhưng thời gian vẫn vô tình lặng lẽ trôi , sự bất hạnh vẫn đặt lên vai tôi những điều tôi không muốn . Thậm chí lạc vào giấc mơ tôi cũng không gặp được một niềm vui .

Tôi không có cuộc sống sung sướng , tôi không được ủ đầu vào lòng mẹ như những người con khác . Tất cả chỉ vì tôi là một đứa con không hoàn hảo như ý muốn của mẹ cha , dù đứa con ấy không phải là gánh nặng , luôn luôn ý thức để vượt lên số phận của mình .

Tôi cũng hiểu rằng mẹ tôi không hoàn toàn ghét bỏ tôi , chỉ vì gặp phải khó khăn không biết trông mong vào đâu, lại cho rằng tôi có của riêng đang cất giấu nên trút sự bức tức vào tôi cho hả lòng .Bà không nghĩ rằng chính những câu nói vô tâm kia lại là cái cớ cho bày em ngang ngược dựa vào đó mà xô tôi ra khỏi vị trí trong gia đình .

Cuối cùng không còn cách nào khác là tôi đành chấp nhận làm người ngoài cuộc , rút vào một góc riêng của mình . Ngày tôi làm một cái bếp riêng cho mình , trong túi tôi chỉ có một khoản tiền ít ỏi , ngoài ra không có một thứ vật chất nào khác ! Không biết có lúc nào mẹ tôi chạnh lòng vì cảnh cô độc của tôi ? Cứ thấy giờ đây bà luôn ca cẩm vì những đứa con lười biếng , không lo làm ăn khiến bà không yên tâm tuổi già .

Tôi xót cho mẹ nhưng không giúp được gì cho bà nữa , tất cả đã đẩy tôi quá xa với sự cảm thông rồi , tấm lòng của tôi đã bị phủ nhận , tôi hụt hẫng trong tâm trạng mất mát , côi cút . Tôi không cần giải thích với ai vì sao giờ đây tôi chột trở nên cứng rắn , lạnh lùng trước những việc mà trước kia tôi không đợi ai nhắc nhở mình phải làm , bởi vì tôi đang sống cho tôi , cho một con người có quá nhiều bất hạnh mà từ lâu tôi đã quên , dù tôi biết không có vật chất nào có thể xoa dịu được nỗi đau trong tâm hồn tôi , vì nó đã di căn , đã trầm trọng .

Tôi tự an ủi , vỗ về mình hãy cố nở nụ cười , đời sống này nếu là nợ , thì hãy cam lòng trả nợ . Hãy giấu nỗi buồn kia trong lòng và đứng vững .

Tôi cũng không còn trách hờn thượng đế khi tôi sinh ra trên đời là đã đồng nghĩa với sự không may mắn , vì thượng đế đã bù lại cho tôi khối óc biết suy nghĩ đúng sai , cho tôi nghị lực để không gục ngã trước bất công vẫn tồn tại ở đời .

Đêm tôi lắng nghe tiếng mưa rơi ngoài hiên , tiếng gió làm những cành lá va đập vào nhau xào xạc và tôi tự nhủ “ Có gió mưa nào rút hết được những

chồi cây , rồi chúng sẽ vươn lên , mạnh mẽ. .

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Nguồn: <http://www.maiyeuem.net>

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 23 tháng 6 năm 2009